

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1936/2022
20.10.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у предмету предлагача АА из села ..., чији је пуномоћник Тамара Стојиљковић, адвокат у ..., одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Рж Ст 4630/22 од 05.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 20. октобра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Рж Ст 4630/22 од 05.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија предлагача изјављена против решења Привредног апелационог суда Рж Ст 4630/22 од 05.07.2022. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Рж Ст 4630/22 од 05.07.2022. године, у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба предлагача АА из села ..., и потврђено решење Привредног суда у Лесковцу 1 Р4 Ст 818/2022 од 29.04.2022. године којим је одбијен као неоснован приговор предлагача за утврђивање повреде права на суђење у разумном року у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Лесковцу Ст.бр.11/2010, те да се наложи Привредном суду у Лесковцу да поступак убрза и којим је одређено да се трошкови поступка не досуђују. У ставу II изреке одбијен је захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведеног решења предлагач је изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, сматрајући да је то потребно ради усаглашавања судске праксе.

Одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року ("Службени гласник РС", број 40/15), који је ступио на снагу 01.01.2016. године регулисан је поступак који се води ради заштите права на суђење у разумном року. У члану 3. наведеног Закона прописана су правна средства којима се штити право на суђење у разумном року, а то су: приговор ради убрзавања поступка као иницијални акт, затим жалба као правни лек и захтев за правично задовољење. Ниједном одредбом Закона није прописано право на изјављивање ревизије. Чланом 7. ст. 3. истог Закона прописано је да се у поступку по приговору усмена расправа не одржава, а на остала

питања се примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак. У поступку по жалби такође се сходно примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак.

Закон о ванпарничном поступку у члану 30. став 2. прописује сходну примену Закона о парничном поступку ако овим или другим законом није другачије одређено.

По члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, као ванпарничном поступку. Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Одлука о повреди права на суђење у разумном року у стечајном поступку зависи од радњи које су предузете до тренутка када се одлучује о повреди, те могућности налагања да се предузму нове процесне радње ради убрзања.

Зато је применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), а у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС“, бр. 25/82, 48/88 и „Сл. гласник РС“, бр. 46/95..106/2015) одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. и члана 420. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) у вези са чланом 28. и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС“, бр. 25/82, 48/88 и „Сл. гласник РС“, бр. 46/95..106/2015) и одлучио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 27. Закона о ванпарничном поступку, прописано је да у поступку у коме се одлучује о имовинско-правним стварима, ревизија је дозвољена, под условима под којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинско-правним споровима, ако овим или другим законом није другачије одређено.

У конкретном случају не ради се о имовинско-правном спору, већ о поступку ради заштите права на суђење у разумном року, који је притужбеног карактера и у коме одлучује председник суда и непосредно вишег суда или судије које он овласти, те ревизија предлагача у смислу цитираних законских одредби није предвиђена као могући правани лек. Стога изјављена ревизија предлагача није дозвољена.

На основу изложеног Врховни касациони суд је ревизију предлагача одбацио, у другом ставу изреке, применом члана 413. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС“, бр. 25/82, 48/88 и „Сл. гласник РС“, бр. 46/95...106/2015).

**Председник већа-судија,
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић